

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΓΑΤΟΙ

Ο ...συνερ-γάτος ενός ποιητού. Ο Μπωντλαίρ και οί γάτοι. Ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο εκδότης του και ο γάτος. Το άπροσδόκητο εύρημα του κυρίου Λακρού. Πώς ο Γαβριάς Β' έγκρατεστάθη στο σπίτι του συγγραφέως των 'Αθλιών κ.λ.π.

Στο περίκοιμο γραφείο ενός από τους καλύτερους μας ποιητάς—στολισμένο με κεντημένα μαξιλαράκια, μπιμπέλο, χρυσάνθεμα και χρυσοδεμένα βιβλία—έπάνο σε παραμιά χαρτιών είδα ένα γάτο. Ήταν ένας ωραίος γάτος, κίτσαπος σάν ένα μεγάλο κομμάτι μπαμπάκι, κοιμότανε τόν ύπνο τού δικαίου και όνειρευότανε, ποιός ξέρει, τί θριάμβους έρωτικών κατακτήσεων στά κεραμίδια, ή ποιά ποτικουζηνίγια.

Άκουσα τρία νέα ποιήματα τού φίλου ποιητού και εξέφρασα τó θαυμασμό μου γιά τήν όμορφιά τού γάτου.

—Τι έξαισιο τριζόμα!

—Α, ο γάτος μου; άπληνθησε ο ποιητής. Είνε ο άχώριστος σύτροφός μου.

—Ο συνεργάτος σας λοιπόν!

Ο ποιητής έπεδοκίμασε τó άστειο και ή κουνβέντα μας έγίγισε προς τήν ποιητή σχετικώς...με τους γάτους. Θυμηθήκαμε διάφορα ένδοξα όνόματα και συγγραμμάτια έργα. Τ' όνομα τού Μπωντλαίρ βγήκε στή μέση. **Οί γάτοι είνε άγαπητοί στους ποιητάς και τους θερμούς έραστάς** γράφει σ' ένα σονέττο του.

Θυμηθήκαμε τó παιδικό τραγουδάκι πού μαθαίναμε στά σχολικά θρανία, τονισμένο από τόν άείμνηστο Κατακουζηνό:

Στή θεράστρα έμπρός
Ένας γάτος χοντρός...

Έπειτα μιλήσαμε γιά τó τρομακτικό έκειγο διήγημα τού Έρδαο Πόε, τού «Μαυρο Γάτο» και άναφέραμε κάποιον φίλο μας ποιητή έξαιρετικά γατοφιλό, πού έχει τήν ιδιότητα να βάζη στά αλιουροειδή του, όνόματα Έβραϊκά: Σαμψών, Δαλιδά, Άβελ κ.λ.π. Ο σημερινός του γάτος—τρομός και φρόβος όσων τών μαγειρών τής συνοικίας—άκούει στο όνομα τού πού δυστυχισμένου βασιλόπουλου άπ' όσα άναφέρει ή Έβραϊκή Ιστορία. Ονομάζεται Άβεσσαλώμ!

Η περι γάτων φιλολογική συνομιλία έσυννεγίσθη μέχρι Βίκτωρος Ουγκώ. Κ' έτσι έμαθα τó παρακάτω ανέκδοτο από τή ζωή τού μεγάλου συγγραφέως:

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, έκτός από τή δόξα του άφησε στους κληρονόμους του πέντε εκατομμύρια φράγκα κ' ένα γάτο: Γαβριάν τόν Β'.

Προτήτερα άπ' αυτόν έζησαν στο σπίτι τού συγγραφέως διάφοροι άλλοι γάτοι, άλλ' ο Γαβριάς ο Β' ήταν ο άγαπητότερός του. Τόν είλε άποκτήσει μ' ένα περίεργο τρόπο.

Κατά τόν Ιούλιο τού 1868 ο εκδότης Λακρού έπληξε στή Γενεύη φλασμό...

Και τώρα, σέ μιάν όμορμήν ώρα τής νύχτας, στήν ωραία όχθη τού Πανουιλίου, στή γελαστή άκρομαλιά τής Μετζελλίνας, παντού σ' όλον τόν κόλπο τής Νεαπόλεως, φαίνεται κάθε βράδυ ή βάρκα—φάντασμα και περνάει άνάλαφρα πάνω άπ' τó νερό. Μά δέν μπορεί να τή δη όλος ο κόσμος. Τή βλέπουν μονάχα οί έρωτευμένοι πού κινδυνεύει ή άγάπη τους—και τούς πίνει άπελπισία. Ναι, μονάχα εκείνοι μπορούν και βλέπουν τó τρομερό αυτό προμήνυμα: τή βάρκα φάντασμα, με τόν Άλδο και τή Θεκία άγκυλισμένους και με τήν άγρια μορφή τού Μπρούνο πάνω άπ' τó κεφάλι τους...

Ματθίλδη Σερράο

σέ ή φέροντας στο συγγραφέα τών 'Αθλιών» και τόν «Έργατων τής Θαλάσσης» τó αντίτιμο τών συγγραμμάτων του δικαιωμάτων. Ο εκδότης, άφού έπερατήρησε σέ άρετή άπόσταση από τή βίλλα τού Ουγκώ, έστρωσε κάτω τó έπινοφόρι του, άνοιξε τήν τσάντα του κ' έξολάτισσε έξοχιά.

Μόλις έτελείωσε τó πρόγευμά του είδε ένα μικρό ζώο, ίσως μιá γροθιά, πού είχε μπει μέσα στή δερμάτινη τσάντα του. Ήταν ένα χαριτωμένο γατάκι. Ο εκδότης τó έγείρανε, τού έδωσε να φάη και τó άφησε να ρουθουνίση. Έπειτα ο Λακρού, άφού έκάπνισε τó τσιγάρο του, έπληξε τó έπινοφόρι του και τήν τσάντα και έξακολούθησε τó δρόμο του, χωρίς να θυμηθή καθόλου τόν μικρό γάτο.

Σέ λίγη ώρα έφτασε στο σπίτι τού Ουγκώ και παρουσιάστηκε σ' αυτόν. Τή στιγμή πού έτοιμαζότανε να βγάλη τήν χαρτιά πορτοφύλα του από τó πανοφόρι πού κρατούσε στο μπράτσο του, μιá μικρή φωνούλα, σάν κλάψο μικρού παιδιού βγήκε από τή μεγάλη τσέπη.

Ο Ουγκώ και ή γυναίκα του—πού ήταν μικροστά στή σκηνή έξείνη—έξελιάγησαν. Άλλ' ο Λακρού έβραλε τó χέρι του στή τσέπη τού έπινοφοριού του και έβραλε τó γατάκι, ο οποίος ως στή στιγμή εκείνη είχε πάρει τόν ύπναχλο του έπάνω σ' ένα μάτσο χαρτονόμοιο.

—Ω! κύριε Λακρού, θέ μες τόν χαρίστε αυτόν! έγόναξε ή Άδέλα Ουγκώ χτυπώντας τά όμορφα χεράκια της.

—Εύχαριστώ, κυρία μου! άπληνθησε ο εκδότης προθυμώτατος.

Κ' έτσι ο παραπλανημένος γατάκος έγκρατεστάθη όριστικώς στο σπίτι τού ένδοξου συγγραφέως, ο οποίος άγαπούσε πολύ τά ζώα.

—Πώς θέ τόν βγάλουμε, Βίκτωρ; ρώτησε τόν άντρα της ή Άδέλα.

Ο Ουγκώ σκέφτηκε μιá στιγμή και είπε: —Γαβιά!

—Μά Γαβριά λέγαμε τόν άλλο, πού μες φόφησε πέρι, αντίτεινε ή Άδέλα.

—Ε, τότε Γαβιά Β'! διώχθηκε ο συγγραφέας τών 'Αθλιών.

Άπό τότε ο μαλλιαρός Γαβριάς Β' έζησε εύτυχισμένος μέσα στο ποιητικό σπίτι. Τόσο τόν άγατούσε ο Ουγκώ, ώστε άν τόν έβλεπε θρονασμένον στο κáθισμά του—πού τó προτιμούσε από κάθε άλλο ο γάτος—τόν άφηνε να μένη εκεί ξαπλωμένος, στο ραχάτι του, κ' έπαυρε άλλο κáθισμα. Συχνά τόν έπαινε στα γόνατά του.

Οί κληρονόμοι τού Βίκτωρος Ουγκώ έπεριποιόνταν τó Γαβιά Β', ο οποίος έζησε άρκετά χρόνια, μετά τó θάνατο τού κυρίου του και πέθανε σέ βαθεία γεράματα ο άφιλότημος!...

Ο Γατοφίλος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είνε γνωστόν ότι ή Σάρρα Μπερνάρ, όταν είχε φθάσει στο ζενιθ τής καλλιτεχνικής της δόξης, ήταν τόσο άδύνατη, ώστε πολλοί έλεγαν πως ήταν...διαφανής!...

Τήν ισχνότητά της εκείνη τήν σατιρίζαν όλοι οί γάλλοι συγγραφείς, οί όποιοι μάλιστα τόχαν βάλει πείσμα, ποιός να πη τó εύφρέστατο πείραγμα εις βάρος της.

Ο Πορτορίς είδε μιá μέρα τήν Σάρρα να περνά τόν δρόμο, κρατώντας στο χέρι της ένα λεπτό **μπαστούνι**. Τήν πλησίασε τότε, τή χαρέτησε εύγενικά και τής είπε:

—Κυρία μου, βλέπω ότι βγήκατε περίπατο **οικογενειακώς**!...

Τó έξυπνότερο όμως πείραγμα γιά τήν ισχνότητά της Σάρρας τó είλε ο Λουμάς νιός. Ένα βράδυ οί φίλοι του τόν παρακαλούσαν να πη κάτι γιά τήν άδυναμία της καλλιτέχνιδος. Και ο Λουμάς άφού συλλογίστηκε άρετή ώρα είπε:

—Άκουστε...Μιά μέρα βλέπω να σταματήση μπροστά στήν πόρτα τού θεάτρου «Ρενναϊάνας», ένα άμάξι **άδειανό**. Αί, λοιπόν, άπ' τó άδειανό ζεκνίνο άμάξι...κατέβηκε ή Σάρρα Μπερνάρ!...

Δ Η Μ Ω Δ Η

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΟΥ

Έσθ πού σέρνεις τó χορό, μωρή χαμαρομένη, έγώ ξερω τó σπίτι σου, ξερω και τήν αύλή σου έχεις χουλιάρι σκουτόζορο, πινάκι άρβελλωμένο, έχεις κι' ένα παληόρουχο σταίς πλάταις μαλωμένο

(Σατυρικό)